

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Družstvo MITYA & ZINA**, IČO: 05133106
sídlem Rybná 716/24, Praha 1

zastoupeného Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a žalobní tvrzení

1. Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend (dále jen „žalovaný“) uskutečnil vůči žalobci kontrolu zahájenou dne 30. 3. 2018 v 10:07 hod v místě Radlická 1, Praha 5, ukončenou posledním úkonem dne 9. 4. 2018, kterou provedl Mgr. J. D. (dále také

„kontrolující“) při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě podle § 34 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“). O kontrole byl vypracován protokol o kontrole ze dne 9. 4. 2018, č. T/20180330/1/De (dále jen „**kontrolní protokol**“). Žalobce brojil proti provedené kontrole žalobou, neboť dle jeho tvrzení se jedná o zásah žalovaného, který není rozhodnutím a v jehož důsledku byl žalobce zkrácen na svých právech.

2. Žalobce byl přesvědčen, že kontrola byla zahájena a provedena v rozporu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**kontrolní řád**“). Namítal, že kontrolní řád dává pravomoc k provádění kontrol pouze kontrolním orgánům, které jsou oprávněny v zájmu dosažení účelu kontroly přizvat k účasti na ní fyzickou osobu za stanovených podmínek. V řešeném případě kontrolu podle žalobce neprovedl v celém rozsahu kontrolující, ale její podstatnou část vykonaly přizvané osoby – J. L. a J. D. Tyto osoby plnily podle žalobce úkony kontrolujících osob po dobu jízdy (prováděly kontrolní nákup, kontrolu vybavení vozidla a vyhotovily záznam z kontrolní jízdy jako nedílnou přílohu Protokolu o kontrole) a je tedy zřejmé, že vykonávaly úkony, které přísluší výhradně kontrolujícím osobě, resp. kontrolnímu orgánu.
3. Žalobce měl za to, že v souladu s § 6 kontrolního řádu je účelem institutu přizvaných osob ke kontrole poskytnutí odborných znalostí a zkušeností, nikoliv provedení samotné kontroly. Podle žalobce se jedná zejména o znalce, tlumočníky a jiné odborníky, jejichž znalosti jsou nezbytné k dosažení účelu kontroly.
4. V řešeném případě byla podle žalobce kontrola zahájena nástupem cestujících, jednalo se tedy o první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě. Přizvané osoby však podle žalobce nebyly ke kontrolnímu nákupu oprávněny, neboť tyto osoby se mohou účastnit kontrolního úkonu pouze za účasti kontrolující osoby. Žalobce namítal, že v průběhu kontrol musejí být dodrženy základní principy výkonu státní správy (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR) a zásady kontrolní činnosti dle kontrolního řádu. Tvrdil, že práva a povinnosti kontrolujících osob stanovená v kontrolním řádu nelze chápat pouze formálně, ale naopak zajišťují zákonnost a ústavnost kontrolní činnosti. Podle žalobce je tomu tak proto, že výsledky kontroly jsou následně stěžejním podkladem pro správní řízení, v němž je rozhodováno o vině a trestu za správní delikt.
5. Žalobce dále namítal, že se mu přizvané osoby během kontroly neprokázaly pověřením k přizvání ke kontrole a tento podklad není obsažen ani ve správním spisu. Kontrolní spis obsahuje podle žalobce toliko všeobecné pověření přizvaných osob k provádění úkolů v rozmezí určitého období, ovšem takto definované pověření (k neurčitému počtu kontrol v nespecifikovaném odvětví státního dozoru) není dostačující.
6. Žalobce navrhoval, aby soud určil, že výše specifikovaná kontrola byla nezákonná.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 5. 2018 zdůraznil, že kontrolu provedl v souladu s kontrolním řádem a žalobce nebyl krácen na svých právech. Kontrola byla s dopravcem zahájena v souladu s § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu kontrolní jízdou a po jejím skončení bylo řidiči předloženo pověření ke kontrole. K možnosti využívání přizvaných osob žalovaný odkázal na § 6 odst. 1 kontrolního řádu, který opravňuje kontrolní orgán přizvat si k účasti na kontrole fyzickou osobu, je-li to v zájmu dosažení účelu kontroly.

Dle § 6 odst. 2 kontrolního řádu má kontrolní orgán povinnost vystavit těmto osobám pověření a poučit je o jejich právech a povinnostech. V řešeném případě bylo přízvaným osobám J. L. a J. D. vystaveno Pověření přízvané osoby s platností od 5. 1. 2018 do 31. 12. 2018. Vzhledem k tomu, že u kontrol vozidel taxislužby nelze dopředu určit konkrétní kontrolovanou osobu ani vozidlo, je podle žalovaného využíváno pověření s platností jednoho roku a kontrolovaná osoba a vozidlo je konkretizováno až na místě kontroly.

8. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že kontrolní úkony nemohou provést přízvané osoby, přičemž odkázal na § 6 odst. 1 kontrolního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 1 As 254/2016. Přízvané osoby v řešeném případě podle žalovaného zajistily dostatek nezbytné anonymity, neboť tyto osoby nejsou natolik „známé“ jako kontrolní pracovník, čímž se minimalizovalo riziko případného odhalení. Jejich účast na kontrole tedy byla podle žalovaného účelná a v souladu s kontrolním řádem. Žalovaný doplnil, že podstata kontrolní činnosti spočívá ve zdokumentování standardního chování kontrolované osoby, přičemž využití přízvaných osob umožňuje provést simulaci reálné jízdy, jako by řidič přepravoval běžné zákazníky. Kontrolní řád nadto podle žalovaného nestanoví povinnost, aby kontrolu vykonal výhradně kontrolní pracovník. Skutečnost, že kontrolní orgán před provedením kontrolní jízdy instruoval přízvanou osobu, považoval žalovaný za legitimní s ohledem na to, aby se přízvaná osoba zaměřila na kontrolou sledovaný účel a cíl.
9. Vzhledem k tomu, že žalobce nepožadoval od přízvané osoby předložit jakékoliv pověření ke kontrole, kontrolní orgán mu podle žalovaného zákonem požadované doklady předložil na místě kontroly. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005 - 81, zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce nemůže být shledáno nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu.
10. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl. Poukázal přitom na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve skutkově a právně obdobných věcech, která dle žalovaného jeho postup potvrdila.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze posoudil předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Soud přitom nepřistoupil k provádění žalobcem navrhovaných důkazních prostředků při jednání, neboť pro meritorní závěry soudu postačoval obsah správního spisu předloženého žalovaným k výzvě soudu (důkazní prostředky předložené či navrhované žalobcem byly jeho součástí, popř. nemohly na meritorním posouzení rozhodných otázek soudem ničeho změnit), když spor byl mezi účastníky veden fakticky toliko o posouzení rozhodné právní otázky.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že kontrolní jízda se uskutečnila dne 30. 3. 2018, byla objednána přes aplikaci „Uber“, nástup cestujících proběhl v místě Radlická 1, Praha 5, v čase 10:07 hod., výstup v místě Vladislavova 62, Praha, v čase 10:15 hod., cena jízdného byla stanovena na 98,29 Kč, jízda byla provedena vozidlem Škoda Octavia, SPZ X. Řidičem

vozidla byl M. D., předseda družstva žalobce, dopravcem byl žalobce. Kontrolu uskutečnili a záznamy z kontrolních jízd vyhotovili J. L. a J. D., kteří měli vystaveno „Pověření přízvané osoby“ podepsané ředitelem odboru dopravních agend žalovaného. Tato pověření jim přiznávala postavení přízvaných osob ve smyslu § 6 kontrolního řádu. Platnost pověření J. L. a J. D. byla stanovena od 5. 1. 2018 do 31. 12. 2018. Kontrola byla zaměřena na dodržování zákona o silniční dopravě, v návaznosti na vyhlášku č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, při provozování taxislužby na území hl. m. Prahy.

13. Žalobce podanou žalobu podřadil žalobnímu typu předvídanému v § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s.
14. Podle § 82 s. ř. s. se může „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).
15. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že přesná definice „zásahu“ možná není, protože pod tento pojem spadá velké množství často jen faktických (ústně či jinak vyjádřených) a neformálních činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Vždy jde o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Bez ohledu na to, zda mají tyto úkony formální povahu či nikoliv, je jejich pojmovým znakem fakt, že jsou způsobilé atakovat právní sféru fyzické či právnické osoby tím, že je povinna na základě takového úkonu něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět.
16. První otázkou, kterou si musí soud v případě zásahové žaloby položit, tedy je, zda jednání žalovaného vůbec může z povahy věci představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. V posuzované věci dospěl Městský soud v Praze z dále uvedených důvodů k závěru, že tuto možnost obecně vyloučit nelze.
17. Soud má za to, že splnění některých výše uvedených podmínek je v dané věci nesporné. Především je třeba vyjít z toho, že kontrolu činnosti žalobce (poskytované přepravní služby) provedl Magistrát hlavního města Prahy jakožto správní orgán. Žalobce v žalobě tento správní orgán rovněž označil za žalovaného a nenamítal, že by za kontrolu byla odpovědná jiná osoba. Byť žalobce svou žalobní argumentaci opřel o názor, že kontrolu provedly fyzické osoby (dále též „figuranti“) s nedostatkem oprávnění ke kontrole, je nepochybné, že tyto fyzické osoby jednaly za žalovaného a k tomuto jednání byly žalovaným pověřeny (viz podrobněji níže); je tak zřejmé, že provedená kontrola je přičitatelná žalovanému. Při právním posouzení věci je rovněž třeba vycházet z premisy, že kontrolu prováděnou podle kontrolního řádu lze v obecné rovině považovat za zásah do práv kontrolované osoby, a to zejména v možném porušení práva na ochranu vlastnictví a

práva podnikat. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 6. 2014, čj. 6 As 24/2014 - 69, kde připodobnil kontrolu vedenou podle kontrolního řádu k daňové kontrole a konstatoval, že i se zahájením kontroly dle kontrolního řádu jsou pro kontrolovanou osobu spojeny určité povinnosti (srov. § 7 a násl. kontrolního řádu), za jejichž nesplnění jí hrozí sankce. Lze tedy vycházet z toho, že ze strany žalovaného došlo k činnosti, která se dotýkala žalobce. Provedená kontrola byla zjevně směřována přímo vůči žalobci jako konkrétní osobě, nejde tedy např. o abstraktní akt s neurčitým okruhem adresátů. S ohledem na to lze konstatovat, že nyní posuzovaná kontrola představovala zásah správního orgánu zaměřený proti žalobci, čímž byla splněna část výše uvedených podmínek nutných pro konstatování důvodnosti žaloby podané podle § 82 s. ř. s. (konkrétně 4. a 5. podmínka).

18. S ohledem na to soud mohl přistoupit k posouzení dalších podmínek, tedy zda byl žalobce zásahem přímo zkrácen na svých právech (tj. podmínky ad 1) a ad 2). V tomto ohledu je třeba připomenout, že předmětné podmínky musí být splněny kumulativně a že žalobce musí být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Pokud tedy soud dospěje k závěru, že jedna z podmínek není anebo nemůže být splněna, je nadbytečné posuzovat, zda byly splněny další podmínky pro poskytnutí ochrany v procesním režimu podle § 82 a násl. s. ř. s.
19. Soud podotýká, že žalobce v podané žalobě nerozlišuje mezi tvrzeními týkajícími se zkrácení na svých (subjektivních) právech a tvrzeními ohledně (objektivní) nezákonnosti provedené kontroly. Zkrácení svých práv spatřoval žalobce toliko v tom, že „*nebyly dodrženy zákonné požadavky na zahájení a provádění kontroly*“ (str. 2 žaloby). Podmínka přímého zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce je ovšem samostatnou a na ostatních podmínkách nezávislou podmínkou důvodnosti žaloby proti nezákonnému zásahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). Soud je tedy toho názoru, že „pouhé“ porušení objektivního práva ze strany kontrolního orgánu, které se nijak přímo neprojeví v právní sféře kontrolované osoby, nemůže zároveň postačovat ke konstatování splnění podmínky „zkrácení na právech“ ve smyslu § 82 s. ř. s.
20. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. mohou být kontrolní úkony, jež fakticky vybočují ze zákonného účelu daného správního řízení. Typicky se bude jednat o provádění zjevně nadbytečných či ve vztahu k rozhodným skutečnostem irelevantních nebo neúčelných důkazů, které mohou vést k administrativnímu zatížení subjektu v míře větší, než kterou je povinen snášet podle zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, čj. 6 Afs 46/2014 - 39). Nezákonným zásahem může být i nepřiměřená délka či způsob vedení postupu k odstranění pochybností podle § 89 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. K nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. pak může dojít v okamžiku, kdy se správcem daně vedený faktický postup zjevně vymyká zákonem předvídané povaze tohoto institutu (srov. např. např. rozsudek ze dne 28. 1. 2015, čj. 2 Afs 174/2014 - 27).
21. Ne každá nezákonnost při provádění kontroly však představuje nezákonný zásah (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Afs 34/2014 - 39, a v něm citovanou judikaturu). Aby byl určitý kontrolní postup správních orgánů považován za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., musí takový postup obsahovat určité „kvalifikované“ vady. V nyní posuzované věci však žalobce žádné takové či obdobné vady

kontroly netvrdil a ty nevyplývají ani ze správního spisu. Žalobce v žalobě spatřoval nezákonnost žalovaným provedené kontroly zejména v tom, že kontrolu provedly přizvané osoby ve smyslu § 6 kontrolního řádu (a nikoli kontrolní orgán) a že tyto osoby nadto neměly konkrétně vymezené pověření (tj. že měly pouze všeobecné pověření ke kontrolám, nikoli pověření ke konkrétní kontrole žalobce). V těchto namítaných okolnostech však nelze spatřovat žádné znaky svědčící svévoli, šikanóznosti či zjevné nepřiměřenosti postupu žalovaného. Ani ze správního spisu nevyplývá, že by kontrola žalovaného byla svévolně či šikanózně zaměřena proti žalobci (přepravní služba měla být objednána přes mobilní aplikaci bez předchozí znalosti, že ji poskytne právě žalobce) či že by žalovaný zatížil žalobce při kontrole úkony, které by zjevně překračovaly účel a smysl kontroly (samotná kontrolní jízda měla trvat 8 minut, figuranti neprováděli žádné faktické úkony, které by se vymykaly standardnímu průběhu podobných kontrol). Obecně ze správního spisu vyplývá, že žalobce nemusel činit či strpět úkony, než které by učinil při jízdě s „běžným“ zákazníkem.

22. Soud tedy dospěl k názoru, že tvrzené vady kontroly, spočívající v nedostatku oprávnění figurantů provést kontrolu, nemohly vůbec negativně zasáhnout do právní sféry žalobce. V dané věci lze vycházet z obecného předpokladu, že kontrolovaná osoba má povinnost podrobit se kontrole zaměřené na dodržování zákona o silniční dopravě. Sám žalobce v žalobě napadenou část kontroly (tedy jednání figurantů) připodobnil k tzv. *utajenému nákupu*, a v námitkách proti kontrolním zjištěním uvedl, že mu nebylo známo, že by během kontroly byly přítomny jakékoli „přizvané osoby“ (tj. figuranti), neboť jejich účast zjistil až z písemných podkladů (protokolu o kontrole, záznamů z kontrolní jízdy). Lze tedy dovodit, že žalobce o samotné kontrolní činnosti figurantů vůbec nevěděl, a tím spíše ani nemohl vědět o tvrzených právních nedostatcích jejich formálního pověření ke kontrole. Je tak zřejmé, že sama účast figurantů při kontrole či tvrzené nedostatky jejich formálního pověření ke kontrole se v právní sféře žalobce přímo neprojeví. Do právní sféry žalobce tak může zasáhnout až následný postup správních orgánů učiněný na základě skutkových zjištění figurantů.
23. Soud rovněž poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 As 98/2015 - 32, a v něm citovanou judikaturu), podle níž výsledky kontroly provedené podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (s ohledem na shodnou povahu institutů je možné učinit stejný závěr i o kontrolních zjištěních provedených postupem podle kontrolního řádu), mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nejsou bez dalšího samostatně vykonatelné ani způsobilé vyvolat jakékoliv jiné právní následky, jež by znamenaly újmu pro jejich adresáta. Kontrolní zjištění zachycená v protokolu o kontrole tak z povahy věci nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť jimi nedochází k žádnému zkrácení kontrolované osoby na jejích právech. Výše uvedené závěry lze použít i v daném případě, kdy se žalobce domnívá, že kontrolní zjištění byla získána v rozporu s požadavky kontrolního řádu. I v takové situaci totiž platí, že tato kontrolní zjištění (byť by skutečně byla nesprávná či by byla zjištěna způsobem, při němž bylo porušeno některé ze zákonných ustanovení kontrolního řádu) sama o sobě nemohou představovat zkrácení subjektivních práv žalobce ve smyslu § 82 s. ř. s.

24. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalobcem tvrzené nezákonnosti při provádění kontroly nespadají do okruhu „kvalifikovaných“ vad (tj. nepoukazují např. na svévoli, šikanóznost či zjevnou nepřiměřenost kontroly), které by hypoteticky mohly založit důvodnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. V dané věci se plně uplatní zásada, že soudní ochrana před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. má subsidiární povahu a nenahrazuje žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Účastník řízení nedisponuje volbou, kterou z těchto žalob považuje za výhodnější a které řízení tedy bude iniciovat. Možnost podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje tehdy, když není možná ochrana jinými právními prostředky, včetně žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Aps 3/2004 - 42, publ. pod č. 720/2005 Sb. NSS).
25. Pro úplnost (a s ohledem na výše vyřčené spíše okrajem) pak soud uvádí, že ani věcné argumenty žalobce proti dotčené kontrole neobstojí. Účast přizvaných osob na kontrole upravuje § 6 odst. 1 kontrolního řádu, podle kterého může kontrolní orgán k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu. Kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí ji o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. Práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě se řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu.
26. V projednávané věci byly přizvané osoby výslovně pověřeny ke konkrétním činnostem prováděným při kontrole, přičemž účelem tohoto pověření bylo zajistit objektivní kontrolní výsledky, čehož mohlo být dosaženo pouze minimalizací rizika manipulace s objektem kontroly; v tomto smyslu bylo nezbytné, aby řidič nevěděl, že právě přepravuje kontrolní pracovníky a že probíhá kontrolní jízda. K využití osob, které nejsou kontrolujícími osobami, se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005 - 81, ve kterém uvedl, že *obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.*
27. V projednávané věci tedy byla účast přizvaných osob zcela na místě, neboť smyslem kontroly bylo zjištění objektivního skutkového stavu a takové informace mohly být zjištěny pouze za účasti osob, které nebyly žalobci známy jako osoba kontrolující. Kontrolní řád nestanoví povinnost přizvaných osob vykonávat svá práva vůči kontrolované osobě jen spolu s kontrolujícím, proto soud neshledal nezákonný postup, při kterém přizvané osoby prováděly kontrolní jízdu a při ní činily zjištění, ke kterým byly pověřeny. Z protokolu je patrné, že vlastní kontrolu prováděl kontrolující pracovník, a to navíc v součinnosti s hlídkou Městské policie. Nelze proto shledat důvodným ani tvrzení žalobce, že přizvané osoby nemohly provádět kontrolní jízdu a kontrolní nákup, protože tyto úkony mohl vykonávat pouze kontrolující. Jak již soud výše uvedl, k provedení dostatečně efektivní kontroly slouží právě možnost využití pověřených osob, které nejsou

kontrolovanému známy, v důsledku čehož lze předpokládat, že kontrolovaná osoba o provádění kontrole nebude vědět a zjištění budou zcela objektivní.

28. Důvodná by pak nemohla být ani námitka žalobce, že mu nebylo předloženo pověření cestujících k provedení kontrolní jízdy, neboť pokud by se přizvané osoby před provedením kontrolní jízdy prokázaly pověřením, došlo by tím ke zmaření účelu kontroly. Žalobce navíc o předložení pověření přizvaných osob nepožádal ani po provedení kontrolní jízdy, a proto nelze kontrolu označit za nezákonnou pouze z toho důvodu, že přizvané osoby po skončení jízdy nepředložily své pověření. Ze správního spisu je nadto patrné, že každé z přizvaných osob bylo pro období od 5. 1. 2018 do 31. 12. 2018 uděleno pověření Hlavního města Prahy k účasti na kontrole, které tyto osoby opravňovalo provést kontrolní jízdy vozidly taxislužby. Z logiky věci vyplývá, že pověření nemohlo být vystaveno na konkrétní jízdu, neboť v době vyhotovení pověření nemohl kontrolní orgán vědět, jaké konkrétní vozidlo a jaký konkrétní řidič taxislužby bude kontrolován, a tedy ke které kontrole bude pověřená osoba přizvána.
29. Pro úplnost soud uvádí, že k totožným závěrům dospěl Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 26. 2. 2018, čj. 11 A 169/2017 - 22, ze dne 26. 4. 2018, čj. 9 A 209/2017 - 25, či ze dne 16. 7. 2018, sp. zn. 14 A 47/2018, sp. zn. 14 A 68/2018 či sp. zn. 14 A 80/2018. Správnost uvedených závěrů přitom opakovaně potvrdil Nejvyšší právní soud v rozsudcích ze dne 2. 5. 2018, čj. 8 As 35/2018 - 52, ze dne 12. 9. 2018, čj. 9 As 172/2018 - 29, či ze dne 1. 11. 2018, čj. 6 As 258/2018 - 35.
30. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu